

RAZREDNA

KNJIGA

učenika trogodišnjih strukovnih razreda

Srednja škola Konjščina

2020.

PREDGOVOR

Povodom *Mjeseca hrvatske knjige*, koji se svake godine obilježava od 15. listopada do 15. studenoga, učenici trogodišnjih strukovnih zanimanja napravili su ovu *Razrednu knjigu*. U znak obilježavanja 50. obljetnice Dana planeta Zemlje, ovogodišnji *Mjesec hrvatske knjige* nosi zanimljiv moto: *Razlistaj se!* Upravo zato, ova knjiga ima virtualno i ručno izrađeno izdanje u kojem su korice izrađene od starih dijelova elektroničke opreme, a dodan joj je i zanimljiv „čitač“, spoj miša i svjetiljke. Na taj se način elektronički otpad moderne tehnologije pretvorio u zaštitnika stare, gotovo izumrle hrvatske narodne baštine koju ova knjiga okuplja. *Razredna knjiga* zbirka je usmenih narodnih priča koje su učenici zapisali u sklopu nastave hrvatskoga jezika. Tekstovi koje ćete čitati zapisani su po sjećanju učenika, neki su ispričani na učenikovom mjesnom govoru. Ispod svakog teksta navedeno je ime i prezime te razred učenika koji je priču zapisao. U knjizi je igrom različitih načina oblikovanja slova, elektroničkog krasopisa i najpoznatijeg *Times new roman* fonta spojena ideja stapanja tradicije i suvremenosti, baštine i modernoga. Hrvatska usmena književnost je umjetnost koja pripada društvu. Iz naroda je potekla i njemu treba biti dostupna. U nadi da će i u „novom normalnom“ naći svoj put do mlađih naraštaja, zahvaljujem svima koji su pomogli da se to ovom knjigom omogući.

Radove je odabrala i priredila nastavnica hrvatskoga jezika Nikolina Ozimec. Učenici su u izradi korica, listova i „čitača“ sudjelovali u sklopu radioničkih vježbi pod mentorstvom profesora Marija Varge.

Nikolina Ozimec

LEGENDA O CRKVI NA VRBOVU

Prije dosta godina, u Vrbovu je postojala jedna mala crkva u koju bi seljaci svaku nedjelju išli na misu. Ta je crkva s vremenom počela propadati sve više i više pod zemlju, sve dok jednom nije do kraja propala. Tjedan dana kasnije, u nedjelju, iz zemlje se začulo zvono koje bi zvonilo svake nedjelje za početak mise. To je trajalo nekoliko tjedana, a kasnije se ništa više nije čulo. Nitko ne zna ni dan danas što se točno dogodilo s tom crkvom.

Mihael Besek, 1. V

COPERNICA

Prije pune ljet, susjeda Ivanka mi je rekla za priču koju je ona doživela. To je bilo u zimi kad je snijeg bio do koljena, a moja susjeda išla od škole, kre hize u kojoj živi žena za koju su ljudi u selu mislili da je Coprnica. Vidla je ženu u crne obliječenu i žena joj je rekla da poslje pol noći se bu neke dogodile. Suseda Ivanka se prestrašila i došla doma da veši svojim kaj se dogodile. Poslije, kad su njezini prešli spat, odjenput je čula nekakve korarke ispred vrati i neko je počel kucati. Ivanka se prestrašila i počela plakati, a odjenput tišina. Kad su išli na pašu s kravami, vidjeli su ženu u črnem kak gleda zdaleka, a nišči nije se nije usudil k nje iti. Ona je mahala s tepihem v ruke, a poslje kad je prešla, jedna krava se zrušila i više je nije bile spasa. Hiza u koje je Coprnica živeša dan danas jos se dobre drži i nišči se ne usudi u nju iti.

ZABRANJENA LJUBAV

Ovu priču mi je pričala moja mama, a njoj njezina baka. Bila je u selu djevojka presijepa, dobra, ali iz bogate obitelji. Voljela je siromašnog momka i roditelji joj nisu dali da se uda za njega već su joj dogovorili brak s nekim imućnijim momkom. Nekad je bio običaj da se prije svadbe ide s konjima kupiti namještaj i miraz koji je mlada donijela u kuću. Djevojka je bila tako nesretna da je zaveljela da se nikad ne vrati kući i tako je i bilo. Kada su se vraćali, na jednom su se dijelu ceste konji uplašili i počeli juriti, a djevojka je ispala iz kola i na mjestu umrla. To brdo se zove Kobisnjak i mi ga dan danas zovemo tako, a ime je dobio po tom događaju. Ovo je istinita priča koja se priča u mojoj obitelji i govori nam da je ljubav ipak najvažnija, a ne bogatstvo.

Matija Prugovečki, 3.D

BOMBADIRANJE

Za svoju priču morao sam pronaći osobu iz sela koja bi mi prepričala događaj iz prošlosti. Otišao sam do strine Anke koja ima 87 godina i pitao ju može li mi ispričati neku priču.

Počela mi je pričati o svojem djetinjstvu.

Jednog je dana nakon škole čula: Kabooooom!!! Vidjela je školu u plamenu. Rekla je da su nosili ranjenike, a škola je bila u potpunosti uništena. Ona je samo htjela postati krojačica, ali zbog toga nije mogla.

Ioš dan danas prisjeća se svih njezinih prijatelja i profesora, sjeća se toga kao da je bilo jučer.

Ian Cerjak, 2. D

DUH KOJI MUZE KRAVU

Kad sam bio mlađi, tata od mog krsnog kuma mi je ispričao priču o duhu njegove susjede. Rekel mi je da kad je on bio mlađi, da je mama od njegove prijateljice bila vještica i da je delala svakakve aavolije po selu. I prije nek mi je ispričao priču, rekel je: „Vrag je došao po svoje“. Jedne večeri je išla pomusti kravu i kak se je ona sve bliže i bliže pribizavala, tak je ta krava počela biti sve više divlja. Baš ko da se nečega splašila. Tamao kak je zašla u štalu, krava ju je nabola na rog. Rekel mi je kum da je ta žena krvarila sedam dana i tek onda vmrla. Kad je vmrla, njezino tijelo je nestalo. Ljudi u selu su mislili da je familija skrila tijelo, ali tija nije bile nigde. Navodno da se je duh te vještice pojavljival svaki Božić točno u pol noći i da se svijetlile u štali. Kad bi nešće zašao u štalu, videl bi kak vještica muze kravu. Njezina kćer, koja ima preko osamdeset godina, i dan danas za Božić vidi kak ta vještica (mama) muze kravu.

Renato Brlek, 2.D

HRAŠČINSKI METEOR

U 18. stoljeću pao je meteor težak oko 400 kg. Meteor je pao u okolicu Hrašćine, točnije u selu Domovec.

Tog je dana bilo lijepo, sunčano vrijeme. Ljudi su nakon podneva otišli na njivu. Najednom, nebo se smračilo kao da će svakog trena pasti kiša. Nakon par minuta, nešto je puklo i zabljesnulo. Ljudi su pobjegli u šumu, a nakon nekog vremena pronašli su ogroman crni kamen. Od njega su odlučili iskovati čavle. Dio su ostavili za kasnije, ali su ga austrijski vladari odnijeli sa sobom u Beč.

Taj dio se dan danas nalazi u bečkom muzeju. U Hrašćini danas možete naći samo skulpturu meteoera, i to baš na mjestu gdje je pao meteor prije par stotina godina.

Andelko Grđan, 1. C

STOLČIĆ

U Lipovcu je bilo svakakvih čudnih događaja. Ljudi su se gubili po šumama, tražiti putove do kuće. Tijele su noći šumom lutali, do jutra. Ugibale su im životinje. Bilo je svega i svačega. Čovjek iz sela odlučio je napraviti stolčić koji je služio kako bi se otkrilo tko je „copernica“ u selu. Počeo ga je izrađivati na blagdan svete Lucije i radio sve do Badnjaka. Na polnoćku je nosio stolčić na misu i stao pored ulaza u crkvu. Za svaku ženu koja se okrenula prema njemu, vjerovalo se da je „copernica“. Da bi se spasio od čarolija, morao je bježati jer su ga lovile. Bježeći, bacao je zrna soli ili maka. One bi to skupljale. Da je uspio preskočiti prvi potok, spasio bi se, ali su ga usovile i mučile. Poslije toga, nikada više nije bio kao prije. Pomutile su mu razum.

Roko Ruševljan, 1.C

LEGENDA O „ČRNOM KIPU“

Legenda kaže kako je jedan od seljaka bio tesar. Kada su seljaci imali slobodno vrijeme, svi su spavali jedino je on rezbario kip. U to vrijeme imali su jako zlobnu groficu koja ih je sisila na rad. Seljaci su se molili kipu da ih grofica pusti na miru. Molili su se kipu dok grofica nije umrla. Kad je grofica umrla, seljaci su kip položili u crkvu u Poljanici Bistričkoj. Legenda kaže da je njezina unuka zapalila crkvu. Crkva je izgorjela do temelja, jedino je kip ostao čitav. Tadašnji biskup je kip brzo prenesio u Mariju Bisticu.

Ivan Milički, 1.C

ČUDO U BELCU

Ovo je priča koju mi je ispričala majka, a njoj njezina svekrva.

U vrijeme izgradnje crkve sv. Marije Snježne u Belcu, u mjesecu kolovozu, radnici su primijetili vrlo ne očekivanu padalinu za to doba godine. Naime, počeo je padati snijeg. Mjesni svećenik je odmah zaustavio radove jer je to smatrao čudom. Kad su radovi bili gotovi, svećenik je odredio zaštitnika crkve, a to je bila sv. Marija. Zbog navedenog događaja, dodao je i „snježna“ te je zato ime crkve crkva sv. Marije Snježne.

Danas se „Belečka crkva“ smatra jednom od najljepših baroknih crkava u ovom dijelu Europe.

Antonijo Buden, 3.D

ZEMELJSKI MOST

Moja baka mi je pričala o prošlosti našega kraja. Pričala mi je o tome kako je preko jednog velikog jarka nastao most u šumi. Taj most nazvan je Zemeljski most.

Bilo je to jako davno, dok su Turci hjezali iz naših krajeva. Jednom zgodom, hjezali su preko šume iz mjesta zvanog Turkovčina prema Peščenu. Došavši do jednog velikog jarka, nisu više imali kamo. Njihova domišljatost ih je navela da naprave most. Budući da ih je bilo jako puno, svaki od njih je ugrabio jedan šljem zemlje i ubacio u jarak. Jarak je bio zasipan, pun zemlje, i Turci su mogli prijeći preko jarka. I danas postoji taj most koji je prozvan Zemeljski most, jer je izgrađen od zemlje.

PRIČA O ČOVJEKU IZ REPOVCA

U mom je kraju bio jedan čovjek, vrlo opasan. Harao je okolo, živio je od krađa. Krao je aute, motore, sjekire... Nitko mu nije mogao ništa. Policija ga je tražila, ali je uvijek pobjegao ili ih je ubio. Harao je ulicama, imao je pušku oko vrata. Kažu da je pio i bio izvan sebe, da je ubio ženu, kćer i sina te pet policajaca. Navodno je napadao nevine ljude, mučio ih i zarobljavao. Ne zna se točno tko ni kada, ali znam da su i njega na kraju ubili. To je istinita priča mojeg kraja.

Leo Huha, 1.V

VRAŽJA MLAKA

Kad sam bio mali, baka mi je pričala da postoji jedna mlaka i da u ponoć iznad nje plešu babe vračare. Ako ih vidiš, zauvijek ostaneš uklet ili se nikad ne vratiš kući. Ta mlaka postoji i dan danas, ali ne znam postoje li babe vračare.

Josip Salaj, 1. D